

ΤΩΡΑ...

αποφάσισαν νὰ γείνουαν ἀντρόγυνο, φεύγοντας ἀπὸ τὸ παλάτι. Δὲν εἶταν ὅμως εὐκόλο νὰ φύγουν, διότι τὸ παλάτι εἶταν κλεισμένο καὶ δὲν ἄνοιγε παρὰ μόνο μὲ διαταγὴ τοῦ Βασιλιᾶ, ποῦ θὰ βεβαιώνονταν μὲ τὸ δαχτυλίδι του. Τί κάνει ἡ παμπόνηρη ἡ Βασιλοπούλα; Πηγαίνει στὴ Βασιλιᾶ καὶ τοῦ λέγει:

— Πατέρα μου Βασιλιᾶ! Ἡ νύφη μας εἶναι ὀλίγο ἀδιάθετη καὶ θέλει νὰ βγοῦμε ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι, νὰ περπατήσουμε κάμποση ὥρα καθάλα. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ χαλάσῃς τὴν καρδιὰ τῆς νύφης μας καὶ νὰ μοῦ δώσῃς τὸ δαχτυλίδι νὰ τὸ δείξω γιὰ ν' ἀνοίξουν τὴν αὐλόθυρα, νὰ σελλώσουν δύο ἄλογα, καὶ νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν καὶ ἐκεῖνα καθαλάριδες, γιὰτὶ φοβοῦμαστε μοναχέες μας.

Ὁ Βασιλιᾶς ἔδωκε τὸ δαχτυλίδι καὶ ἔγειναν ὅλα, ὅπως τὰ ἤθελε ἡ Βασιλοπούλα του.

Ὅταν βγήκαν ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι ἔκαμαν στὴν ἀρχή, πῶς κάμουν καμπόσες γύρες, καὶ ὕστερα τράβησαν τὸ δρόμο. Οἱ καθαλάριδες πηγαιναν ἀπὸ πίσω, χωρὶς νὰ ξέρουν τί τοὺς γίνεται. Πήγαν — πήγαν — πήγαν ὡς ποῦ ἔφεξε. Ἐφευγαν σὰν ἀστραπὴ καὶ ὁ κουρνιαχτὸς ἀπὸ τὰ πέταλα τῶν ἀλόγων σηκώνονταν σύννεφο. Οἱ καθαλάριδες πηγαιναν ἀπὸ κοντά, χωρὶς νὰ ξέρουν ποῦ πηγαινα. Πηγαίνοντας — πηγαίνοντας, ἔφτασαν τὸ μεσημέρι σ' ἓνα σύλλογγο μέρος. Ἐκεῖ κατέβηκαν νὰ φῶν, νὰ ξαποστάσουν, καὶ νὰ κοιμηθοῦν. Εἶχαν πάρει μαζί τους πολλὰ φαγητὰ καὶ κρασί ἀρκετὸ. Ἀφοῦ ἔφαγαν καλὰ καὶ ἔπιαν καλὴτερα, καλοκοιμήθηκαν, καὶ ὕστερα ξύπνησαν, καὶ ἐνῶ οἱ καθαλάριδες κοιμῶνταν βαθυὰ αὐτοὶ τί κάμουν; Ξεκαλιγόνουν τ' ἄλογα τῶν καθαλάριδων ἀπὸ τὰ μπροστινὰ τὰ ποδάρια καὶ ἀφίνοντας ἓνα γράμμα, ποῦ ἔγραφε ὅλη τὴν ἀλήθεια, ἔφυγαν γιὰ τὴν πατρίδα τοῦ γαμπροῦ.

Ὅταν ξύπνησαν οἱ καθαλάριδες καὶ ἤβραν τ' ἄλογά τους ξεκαλιγώτα καὶ τὸ γράμμα, μὴ μπορῶντας νὰ πάγουν ἐμπρὸς καὶ νὰ τοὺς πιάσουν, γύρισαν κουτσὰ — κουτσὰ στὸ παλάτι τοῦ Βασιλιᾶ τους, ποῦ εἶταν ἄνω κάτω ὅλος ὁ κόσμος, μὴ γνωρίζοντας τί εἶχαν γείνει ἡ νύφη μὲ τὴ Βασιλοπούλα τὴν ἀντραδέερφῃ της. Ἐδῶσαν τὸ γράμμα καὶ ἔτσι ἔμαθαν τὴν ἀλήθεια.

Στὸ δρόμο, ποῦ πηγαιναν, συναπάντησαν καὶ τὸ Βασιλόπουλο μὲ τὴν πανέμορφη τὴ Βασιλοπούλα, ποῦ εἶχε τὸ πλιὸ κόκκινο μάγουλο στὸν κόσμος, καὶ ἔτσι ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα πηγαιναν ὅλοι μαζί καὶ ἔφτασαν γεροὶ καὶ καλὰ στὴν πατρίδα τους, καὶ ἔγειναν γάμοι καὶ χαρὲς ποῦ βάσταζαν βδομάδες, καὶ ὅλους ὁ κόσμος ἀπόρρεσε μὲ τὴν ὁμορφιὰ τῆς Βασιλοπούλας, ποῦχε τὸ πλιὸ κόκκινο μάγουλο στὸν κόσμος, καὶ μὲ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ παιδιοῦ τοῦ Πρωτοσύμβουλου, ποῦ κατάρφερε ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ, καὶ ἡμεῖς καλύτερα.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΔΗΣ

Τώρα ποῦ δὲν τὴν βλέπω τὴν ἀγάπη μου
Τόση φωτιὰ ἀπ' τὴν καρδιὰ μου βγαίνει,
Ποῦ φεύγει ὁ στεναγμὸς μου ὁ ὀλόθερμος
Καὶ στὰ ῥηλὰ οὐράρι ἀνεβαίνει!

Καὶ... λιώνουνε τὰ χιόνια ὅπου περῶ!
Κι' ὅταν ῥηλὰ ἀρέβῃ ὡς τ' ἀστέρια
Διαλύεται σὲ βροχῆς σταλαγματιές.
Καὶ... πέφτει στὰ κερένια της τὰ χέρια!

ΑΝΟΙΞΙ—ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Ἡ ποι' ὁμορφὴ τῆς ἀνοιξὶς αὐγὴ
Με βρῆκε μαγεμένη ἀπ' τὰ ρηλὰ του,
Ἡ ὑστερινὴ τῆς ἀνοιξὶς ρυχτιὰ.
Μ' ἐκοίμησε γλυκὰ στὴν ἀγκαλιὰ του!...

Μὰ... πρὶν τοῦ θνητοπώρου ἡ προὴ
Τὰ δροσερὰ ροδόκρινα μαράνει,
Θὰ σβύσῃ ἡ ῥιχὴ μου ἡ ζωὴ
Καὶ θά'χῃ ἡ ἀγάπη του πεθάνῃ!

ΕΜΠΡΟΣ ΤΟΥ

Στὴν Παραγιὰ ἐμπρὸς τὴ Μεγαλόχαρη
Ζητῶντας οἱ πιστοὶ παρηγορίαν
Με χρῖται τὴν εἰκόνα Τῆς στολίζουρε
Κι' ἀράβουνε λαμπάδες καὶ κεριὰ!

Κ' ἐγὼ... γονατισμένη στὴν εἰκόνα του
Κρυφῇ λέω σὲ κεῖνον προσευχὴ
Καὶ λύνει μ' ἐμπρὸς του, σὰ λαμπάδα ἀτίμητη
Ἡ κατασπαραγμένη μου ψυχὴ!...

ΜΑΡΙΚΑ ΠΙΠΙΖΑ ΜΑΝΤΖΟΥΝΗ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΙ ΣΚΕΥΕΙΣ ΜΟΥ

Ὁ ρεμβασμὸς εἶνε ἡ κούρτα τοῦ ἔρωτος. Ἡ
ἐλπίς, τὸ ναούρισμα. Ὁ κόρος τὸ φέρετρον.

Ἡ ὀργὴ φορεῖται, ἡ ἀργία φορεῖται, ἡ κί-
νησις φορεῖται, ὁ ἔρως φορεῖται. ἡ πολυφαγία φο-
ρεῖται. ἡ πεῖρα φορεῖται. Ὁ λη ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώ-
που εἶνε ἐν... κακουργοδικεῖον.

Ὁ Θεὸς ἀφεύκτως ἐπλασε τὸν κόσμον ἐν
βρασμῷ ψυχικῆς ὁρμῆς. Ἀπόδειξις αἱ... γυ-
ραῖκες.

Ὁ ἀνὴρ εἶνε ἡ γελοιογραφία τῆς γυναικός.
Ἡ γυνὴ, ἡ γελοιογραφία τοῦ... ἀνθρώπου.

ΔΙΚ